

ved at gaae frem saaledes, som vi siden 1848 i de forskjellige Forhold ere gaaede frem, skulle vi være glade og veltilfredse; men vi skulle ikke troe, at vi nu kunne gjøre store Spring, gjøre Spring, som vi ikke tidligere kunne have gjort saa store; thi saa springe vi meget let midt i Grøften, som man siger, istedetfor at komme over. Dersom denne Lov kommer ud uden Skatteparagrafferne, er det min Overbeviisning, at den Befolkning, der skal bruge Loven, vil være særdeles glad ved at have faaet den, og naar man taler om Skatteparagrafferne og viser hen paa dem, vil den sige som vi: Vi beklage, at Forholdene være saadanne, at vi ikke kunde faae dem; men jeg er overbevist om, at det store Fleertal ogsaa vil sige: Det vilde have været uklogt at give Afkald paa Loven, fordi vi ikke kunde faae dem. Dette holder jeg mig ligesaa forvisset om, som jeg er sikker paa, at det kun er denne Betragtning, der leder mig til nu at ønske, at Loven skal komme ud ogsaa uden disse Paragraffer. Vi skulle stille Betingelser, er der sagt, for at opgive dem. Mine Herrer! Dersom denne Lov var Noget, som Regjeringen og som de politiske Mænd, der ikke ere enige med os, trængte til, dersom det var Noget, de sværmede for, saa kunde vi stille Betingelser; men lader os spørge os selv: Er det ikke meest for at fremme vore Anstuelser, at vi skulle ønske denne Lov, er det saa meget for at fremme Anstuelser, der staae vore meer eller mindre imod, ligge meer eller mindre fjernt fra vore? Nei, de sige: Vilde I ikke have Loven, saa kunne vi sagtens være tilfredse med ikke at faae den. Dersom der altsaa var Tale om en Lov, som vi ikke satte stor Priis paa, men som andre Dele af Befolkningen ønskede, eller dersom Omstændighederne forbrøde en Lov, dersom Loven ikke kunde lade vente paa sig, saa kunde der være Tale om at stille Betingelser, men dette er ikke Tilfældet med denne Lov. Naar vi slyde denne Lov fra os, kunne vi vente meget længe, førend Vinden igjen bliver saa gunstig, som den i dette Øieblik er for en saadan Lov.

Vi maae derfor ikke sige til vore Vælgere, naar vi komme hjem: Skulle vi ikke vente lidt med denne Lov, for saa siden at faae Skatteparagrafferne? Det er en fuldstændig urigtig Talemaade, naar man vil komme til Vælgerne og sige saaledes; thi man kan paa ingen Maade sige, at vi ved at vente lidt med denne Lov ville faae Skatteparagrafferne. Dette er jo at stille Sagen fuldstændigt paa Hovedet; det kan man ikke sige, uden at man derved, naturligviis uvitterligt, fører dem, man taler til, bag Lyset, forsaavidt de ville troe paa en saadan Udtalelse.

Efter disse Betragtninger troer jeg, at det ærede Thing vil være paa det Nene med, hvorfor jeg tilraader og selv vil stemme for Forslaget under Nr. 18; de ærede Herrer, som ere enige med mig i denne Betragtning, haaber jeg ville stemme paa samme Maade; de Herrer derimod, som ikke dele denne Betragtning og af en eller anden Grund ikke holde paa at faae Loven denne Gang, staae jo paa en heelt anden Maade, og dem vil jeg overlade at stemme efter deres Betragtning. Men Enhver maa gjøre sig det klart forinden denne Afstemning, der vil afgjøre, om vi skulle faae Loven denne Gang eller ikke, om man virkelig ikke ønsker Loven, thi jeg vil sige, at, dersom noget Medlem, som ønsker Loven, vil tænke, at han desuagtet vil kunne stemme Nei, da den not bliver vedtagen alligevel, da vil han efter min Mening handle aldeles uforvarligt, fuldstændig uforvarligt; men jeg troer heller ikke, at Noget vil gjøre det. Jeg troer, at de, som stemme imod Loven, have den bestemte Overbeviisning, at de ville vinde ved, at Loven ikke gaaer igjennem denne Gang, og de, der mene at burde sikkre sig det Nuværende, antager jeg Allesammen ville stemme Ja; som sagt, en anden Fremgangsmaade vilde jeg ansæe for aldeles forkastelig. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget under Nr. 18.

Formanden: Da Tiden er saa lang fremrykket, tør jeg ikke forsette Forhandlingerne